

μελετήσωμεν καὶ ἐφρμύσωμεν τὸ Σύνταγμα, καὶ εὐρίσκομαι ἐνώπιόν σας σήμερον, μόνον καὶ μόνον ὅπως τὸ ὑπερασπισθῶ καὶ διατηρήσω ἀκέραιον, διότι, κατὰ τὰ φαινόμενα, τῷ καταφέρονται βαρεῖαι πληγαί. Διακηρύττω δὲ ἀναφανδὸν εἰς τοὺς ἐργαζομένους τὴν καταστροφὴν του, ὅτι ὁ θεμελιώδης ἡμῶν νόμος ὑπάρχει βαθέως ἐγκαταρραγμένος εἰς τὰς καρδίας τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι ὅλκι αἱ δυνάμεις των συσσωματωμένοι οὐδόλως θὰ ἰσχύσωσι πρὸς καταστροφὴν του, ἔστω καὶ ἂν μικρὰ ἐπιτυχία τοὺς ἐνθαρρύνῃ κατ' ἀρχάς. Ἀλλ' ὅτε αἱ προτάσεις των καθυποβλήθωσιν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς δημοσίας γνώμης, θέλουσιν ἐννοήσαι ὅτι ὁσον δύνανται νὰ μεταβάλλωσι τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, ἄλλο τόσο δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐπ' αὐτῇ Συμπολιτείᾳ.

• Ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν τούτων παλαιῶ σήμερον, ὡς ὄργανον τοῦ λαοῦ. Τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν πράττω τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων του; Τινὲς λέγουσι, πόσον τυχερὸς εἶναι ὁ ἰόντων, κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ τὸν νικήσῃ. Ἡξούρατε διατί εἶμαι τυχερὸς; Διότι ἐργάζομαι ἀδιακόπως ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ. Προτῆτερὰ ἢ ἀργότερα θέλετε ἐννοήσαι τίς εἶναι ὑπὲρ καὶ τίς καθ' ὑμῶν. Συχνάκις εὐρέθην εἰς δυσκολωτάτας καὶ κρίσιμους περιστάσεις, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐγκατέλειψα τὸν λαόν, καὶ διὰ τοῦτο πιστεύω ὅτι καὶ ὁ λαὸς δὲν θέλει μ' ἐγκαταλείψει. Ποῖον ἀρχὴν παρεθίσκα, ποῖον καθήκον παρεμέλησα; Ἐπράξα τι ἀπαῖδον εἰς τὴν πολιτικὴν ἐκείνου, ὅστις ἔπεσε θῦμα τῆς ἀφροσύνης του εἰς τὴν πατρίδα; Ὁχι βεβαίως. Ἀντενεργοῦντες κατ' ἐμοῦ, ἀντενεργοῦσι κατὰ τοῦ προκατόχου μου ἐπίσης· ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίστασιν προσεπάθησα νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου. Φθονεροὶ τινες λέγουσιν ὅτι ὁ Λευκὸς Οἶκος (α) ἔχει πλεῖστα θέλγητρα, ἀλλὰ δημοσίως σὰς λέγω ὅτι δι' ἐμὲ τὰ τοιαῦτα μικρὰν ἔχουσι σημασίαν. Ἡ μόνη ὑπερηφάνεια, ἡ μόνη ἐνδόμυχος εὐχαρίστησις ἣν ἔχω, εἶναι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντός μου, ἀπέναντι τῆς πατρίδος μου, ἀπέναντι τῶν τέκνων μου, ἀπέναντι τῶν ὁμοίων μου, καὶ αὕτη εἶναι ἡ μόνη μου ἀνταμειβή (ἐνθουσιώδεις χειροκροτήσεις). Ἄς ἔλθῃ ὁ λαὸς μετ' ἐμοῦ καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ καὶ ἄς συσφιχθῶμεν περὶ τὸ Σύνταγμα, ὅπως τὸ διατηρήσωμεν ἀκέραιον, καθὼς μᾶς τὸ ἀρῆκαν οἱ πατέρες μας. Ἐν μέσῳ τῶν με-

γαλητέρων ἀναβρασμῶν, κατηγοριῶν, ἀπειλῶν καὶ τῶν ἐξῆς, θέλω εἰσθῆαι ἀείποτε ἀκλόνητος ὑποστηρικτὴς τοῦ Συντάγματος, ὡς τῆς κιβωτοῦ τῆς σωτηρίας μας, ὡς τοῦ παλλαδίου τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἡμῶν ἐλευθεριῶν. Ἄς προσκολληθῶμεν εἰς αὐτὸ, ὡς ὁ ἐν θαλάσῃ προσκολλᾶται εἰς τὴν τελευταίαν σανίδα τοῦ πλοίου, ὅτε ἐπέρχονται ἡ νύξ καὶ ἡ τρικυμία. Ἄς ἐπιστρέψωμεν οἰκᾶδε, λησμονοῦντες τὸ παρελθόν, καὶ θεωροῦντες τὸ μέλλον μετὰ θάρρους, ἀποφασισμένοι νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀγνότητα, ἀφισρούμενοι εἰς ἑαυτοὺς, ὅστις ἐστὶν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπιβλέπει τὰ πάντα ἐν τῇ γῇ, καὶ ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ εἰρήνη θέλει ἐπανεέλθῃ οὐ μόνον εἰς πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὅταν ἡ πατρίς σας καταστραφῇ, στρέψατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πέρα καὶ θέλετε εὐρεῖ ἐκεῖνον ὅστις εὐρίσκεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐνώπιον ὑμῶν, κλαίοντα διὰ τὴν τελείαν αὐτῆς ἀποσύνθεσιν. »

Δ. Ν. ΜΠΟΤΑΣΗΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΟΝΤΩΝ,

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ Σ. ΒΛΑΧΟΥ.

Βραβευθεῖσαι ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ
τοῦ 1866.

... Ἄδῃ δὲ καὶ τὸ
συρίσθεις. (Θεοκρ.)

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΜΟΥ (1).

Οἱ ὀλίγοι στίχοι, οὓς παραδίδω σήμερον τῷ κοινῷ, γραφέντες κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ ἐπὶ διαφόροις εὐκαιρίαις, ἡκιστα δὲ πρὸς ἀγῶνα ἐσταλμένοι, ἐστάλησαν οὐχ ἥττον εἰς τὸν ἐφετεινόν ποιητικὸν συναγωνισμόν, συνορμαθισθέντες ἐκ τῶν μυχῶν τοῦ κεκονιαμένου ποιητικοῦ μου χαρτοφυλακίου, καὶ πᾶν ἄλλο ἢ τὴν δάφνην ἀξιοῦντες. Ἀληθῶς ἐκ τῶν ἐνόητων συγκαταρτίσας, καὶ ἰδίᾳ χειρὶ ἀπροσποίητως ἀντιγράψας, παρέπεμψα αὐτοὺς ἀσταλεῖς καὶ ῥιγαῦντας εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ οὐδὲ κἂν ὠνειρευόμην τὸ ἀπονεμηθέν μοι γέρας. Ἐξομολογοῦμαι ὅμως ἐπίσης, ὅτι, μὴ προτδοκῶν τὸν στέφανον τοῦ

(1) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ἡ Πανδώρα ἀφίνει εἰς τὸν γράψαντα τὴν εὐθύνην τῶν κρίσεων αὐτοῦ.

(α) Λευκὸς Οἶκος (White House) ὀνομάζεται τὸ μέγαρον ἐν ᾧ κατοικοῦσι δικαιοματικῶς οἱ κατὰ καιροὺς Πρόεδροι τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας. Εἶναι δὲ κομψότατον καὶ εὐρύχωρον οἰκοδόμημα ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ὁμοιάζον πολὺ μὲ τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῶν Βέλγων ἐν Βρυξέλλαις. Ὁ Λευκὸς Οἶκος ἀνήκει εἰς τὴν Κεντρικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις φροντίζει τὴν ἐκ διαλειμμάτων ἐπισκευὴν του καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἐπιπλῶν.

νικητοῦ, ἐτι ὀλιγώτερον προσεδόκων τὸ ἥμισυ αὐτοῦ.
Μὴ ἐξετάζων, μήτε θέλων νὰ ἐξετάσω, τίνας εἶχον
λόγους αἱ κριταὶ νὰ κατανείμωσι τὴν δάφνην μεταξὺ
τῶν Ἐκτῶν Ἐνόρτων καὶ τῶν Στόρων, ἀπορῶ
μόνον, πόθεν ἤρυσαντο τὸ δικαίωμα τοῦτο αἱ ἀγωνο-
δίκαί, ἀφοῦ ῥητὸς τοῦ ἀγωνοθέτου ὅρος εἶνε νὰ βρα-
βεύηται τὸ σχετικῶς κρείττον ποίημα· ἡ ὑπῆρχε με-
ταξὺ τῶν δύο αὐτῶν λυρικῶν συλλογῶν μικρά τις,
ἐλαχίστη, ἔστω καὶ κατὰ κεραίαν, διαφορὰ, καὶ τότε
ἔπρεπε νὰ προτιμηθῇ ἡ κατὰ τὴν κεραίαν αὐτὴν ὑ-
περέχουσα, ἡ ἦσαν ἀμφοτέραι μαθηματικῶς ἰσοπα-
λεῖς, καὶ τότε οὐδετέρα αὐτῶν ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ,
ἀφοῦ σχετικῶς κρείττετον ποίημα δὲν ὑπῆρχεν. Ἀ-
γνοῶ ἂν ἄλλοι, ἀναμιμνησκόμενοι τοῦ ἀριστο-
φανείου :

ὥς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἔστιν ἐντυχεῖν,

εὐχαριστοῦνται ἐκ τῶν δεδογμένων τοῖς κυρίαις ἐλ-
λανοδίκαίς· τὸ κατ' ἐμὲ, παραδιδούς εἰς τὴν κρίσιν
τοῦ κοινοῦ τοῦς κατ' ἀρχὰς μὲν ἄνευ ἀξιώσεων γρα-
φέντας, καὶ ἄνευ ἀξιώσεων ἀγωνισθέντας, νῦν ὁμῶς
ἀπαιτητικωτέρους γενομένους στίχους μου, ἀπεκδέ-
χουμαι εὐθαρσῶς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἣν οὔτε συμ-
πάθειαι ἢ ἀντιπάθειαι ἐπηρεάζουσιν, οὔτε φιλίαι
δυσωποῦσιν οὔτε ἐχθραὶ πικραίνουσιν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Μαΐου 1866.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΒΛΑΧΟΣ.

1.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ.

(ᾠσμα παρόλιον).

Τί ἐγείνατε Ἀθῆναι;
Ποῦ αἱ δάφναι, αἱ μυρσίνοι
Τῶν φαιδρῶν σου ἑορτῶν;
Ποῦ τὰ Παναθήναιά σου;
Τοῦ εὐθύμου των θιάσου
Ποῦ τὸ πλῆθος τὸ σκιρτῶν;
Ἡ ψυχρά των μόνον — οἶμοι!
Ἡ ψυχρά των μένει μνήμη!
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον...
Λήθην θέλω, λήθην πίνων!

Τί ἐκάμετε τὸν θεῖον
Ὀμίλον των Ὀλυμπίων;
Ποῦ ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα ποῦ;
Ποῦ τὸ ἄλλο πλῆθος ὅλον;
Ποῦ λατρεύετ' ὁ Ἀπόλλων,
Ἡ Κυθήρη τοῦ λαοῦ;

Φεῦ τὰ θεῖά των τεμένη
Βαθλοῖ θρησκεία ξένη... (1)
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον,
Λήθην θέλω, λήθην πίνων!

Ποῦ αἱ πάλαι πανηγύρεις,
Οἱ ἀγῶνες σου οἱ πλήρεις
Εὐσωμάτων παλαιστῶν;
Ποῦ οἱ κλάδοι τῆς ἐλαίας,
Ὁ Ἰέρων, ὁ Πυθέας,
Ἡ πλειὰς τῶν δικαστῶν;
Τόρα λιτανείας μόνον
ἔχομεν ἀντὶ ἀγῶνων...
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον,
Λήθην θέλω, λήθην πίνων!

Ποῦ αἱ κύρται τῆς Κορίνθου,
Μὲ στεφάνους ὑακίνθου
Καὶ ναρκίσσων νεκρῶν;
Μὲ τὸ μελανόν των ὄμμα,
Μὲ τὸ λιγυρόν των σῶμα,
Μὲ τὸν εὐχχριν χορόν;
Ποῦ ἐν ἐλαφρόν των φάσμα,
Ἐν τοῦ φάσματός των ἄσμα;
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον...
Λήθην θέλω, λήθην πίνων!

Ἔστω φάσμα, ἔστω πλάνη...
Τὴν ψυχὴν μου νὰ θερμάνῃ
Μία σου σκιά ἀρκεῖ
Μία τοῦ ποτέ σου κλέους,
Ὡ πατρίς τοῦ Περικλέους...
Ἐν σου ὄνειρον γλυκύ!
Φεῦ! ὁ ὕπνος σὰς Ἀθῆναι,
Δίχως καὶ ὀνείρων εἶνε!
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον,
Λήθην θέλω, λήθην πίνων!

Ἐρημοὶ τοῦ Ἀκαδήμου
Εἰν' οἱ κῆποι, καὶ τοῦ Δήμου
Ἐρημος ἡ ἀγορά...
Ἡρημώθη ἡ Ποικίλη,
Καὶ ἡ Πνυξ ῥητόρων χεῖλη
Δὲν ἀκούει ἡχηρά!
ἔχασε τὸν Δημοσθένη·
Τόρα τίς τὴν ἀναδένει;
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον,
Λήθην θέλω, λήθην πίνων!

(1) Μὴ ξενίσθ, παρακαλῶ, μήτε σκανδαλίσθ τὸν ἀναγνώστην
μου ἡ λέξις β = ε ἢ λ = ι, λεγομένη ὑπὲρ εἰδωλολάτρου Ἑλλήνας
τῆς 5. ἑκατονταετηρίδος.

Ἐδωδάθη τοῦ Λισχύλου
Ἡ σκηνή, φαιδροῦ ὀμίλου
Τέμενος ποτὲ μεστὸν,
Κ' εἰς τὴν γῆν τῶν Σοφοκλέων
Σμῆνος μάχετ' ἱερέων

Κατὰ σμήνους σοφιστῶν.
Ὅστις, φεῦ! καὶ ἂν νικήσῃ,
Ἡ Ἑλλάς δὲν θ' ἀναζήσῃ!
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον
Λήθην θέλω, λήθην πίνων!

Φεῦ! τοῦ Κέκροπος ἡ πόλις
Οὐδ' ἐν ἔχνοσ ἔχει μόλις
Τοῦ ποτὲ τῆς τοῦ κλεινοῦ...
Καὶ τοῦ Πλάτωνος ἡ χώρα
Δούλους τρέφει μόνον τόρα
Τοῦ Ἰουστινιανοῦ! —
ὦ! εἰς ταύτην τὴν ἀγέλην
Εἰς δὲν ζῇ, εἰς μόνος Ἕλληνας;
Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον
Εὐρηκα τὴν λήθην πίνων.

2.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.

Τίς πνοή, φαιδροί μου ξένοι, τὴν ἐρήμην μου θυρίδα
Νὰ κοσμήσατε σᾶς στέλλει μὲ τ' ὥραϊον σας πτερόν;
Τίς σᾶς ἔστειλ' εὐθυμίαν νὰ μοῦ φέρετε κ' ἐλπίδα;
Τίς τὸν οἶκόν μου σᾶς εἶπε κ' ἤλθετε χαρὰς χορὸν
Νὰ μοῦ φάλητε, πτηνά;

Μὴ δὲν εἶδετε πῶς ἔχουν αἱ θυρίδες μου χιόνα,
Πῶς ἐθάμβωσ' ἡ θερμότης μου τὰς ὑέλους των πνοῆς;
Κ' ἐνομίσατε ἀνθοῦντα ὅτι θὰ εὗρήτε κλώνας,
Ὅτι τοῦ φυλλώματός του θὰ συμψάλλῃ ἡ θροή
Μὲ τὸ ᾄσμα σας, πτηνά;

Ἡ μὴ βίαιος σᾶς φέρῃ νότος ἀπὸ ἄλλας χώρας,
Καὶ τὸ ἄσυλον ποθεῖτε φιλοξένου ὁροφῆς;
Ἡ πωλεῖτε τὴν ὥδὴν σας ἀντὶ θάλαππος μιᾶς ὥρας,
Ἡ μοῦ φέρετ' εὐθυμίαν εἰς ἀντάλλαγμα τροφῆς,
ὦ πεινῶντά μου πτηνά;

Ἐλθατε νὰ σᾶς θερμάνω εἰς νεανικὰς ἀγκάλας,
Εἰς καρδίαν ἥτις πάλλει ἔτ' ὑπὸ τὸν παγετὸν,
—Ὅπως σεῖς, ἐξόριστοί μου, εἴμ' ἐξόριστος ὁ τάλας,
Τὴν χαρὰν, ἣν τιν' ἀφῆκα, μάτην κύκλω μου ζητῶν,
Ὡς τὸ θάλπος σεῖς, πτηνά.

ὦ! εἰς τ' ὄμμα σας ἡλίου θὰ εὗρῶ φαιδροῦ ἀκτίνα,
Εἰς τὸ ῥάμφος σας θ' ἀντλήσω ἄρωμα πατρίδας γῆς,
Θὰ φιλήσω τὰ πτερά σας καὶ θὰ εὗρω κ' εἰς ἐκεῖνα
Δρόσου κἂν σταγόνα μίαν, δάκρυ ἀττικῆς αὐγῆς!
Καλῶς ἤλθετε πτηνά!

ὦ! εἰπέτε μοι, ὦραῖοι τῆς πατρίδος ταχυδρόμοι,
Δάμπ' εἰς γαλανὸν ὁ Φοῖβος, ὅπως παντοτ' οὐρανόν;
Προεδρεύει τῶν χορῶν σας ἄλλος ἀηδὼν ἀκόμη;
Ψάλλει ἔτ' ὑπὸ τὴν γλόβην τ' ἄσμα τὸ νυκτερινόν
Γρύλλος εὐθυμος, πτηνά;

Σπινθηρίζουν τ' ἄστρ' ἀκόμη, ὅπως θρούμπατ' ἄδα-
[μάντων;
Ραίνουν αἱ πορτοκαλλεαὶ μ' ἄνθη των τοῦς ἐραστὰς,
Ὅσοι ὄρκους ψιθυρίζουν ὑπὸ τὴν πιστὴν σκιάν των;
Εἴν' ἡ φύσις, ὅπως ἦτο, νυμφικὴ φαιδρὰ πικρὰς...
ὦ εἰπέτε μοι, πτηνά!

Ναί, . . ὦ! ναί! καλὰ τὸ λέγει τὸ διπλοῦν κελεύει-
[μά σας,
Τὸ προδίδει ὁ μικρὸς σας σπινθηρίζων ὀφθαλμός;
Κ' εἰς τοῦ στήθους μου τὰ βάθη, σύμφωνος πρὸς τὰς
[φωνὰς σας,
Μυστικὴ φωνὴ τις ἄλλη, ζωηρὸς χαρὰς παλμός;
Μοι τὸ βεβαίως, πτηνά!

Πλὴν . . εἰπέτε μοι, πτηνά μου, οἱ εὐδχίμονες ἐκεῖνοι,
Οὓς σιγὰ ἀποκοιμίζει ἡ ζωὴ, τροφὸς καλὴ,
Ἐνθυμοῦνται ἂν καὶ ἄλλος ἔζη πρὶν μαζὺ των, γύναι
Στόνον ἓνα ἡ ψυχὴ των, δάκρυ τ' ὄμμα των θολοῖ
Εἰς τὴν μνήμην μου, πτηνά;

Ἡ ἐσθῆσθαι τ' ὀνομά μου τῶν βημάτων μου ὀπίσω,
Ὡς τοῦ πλοίου μου ἡ αὐλαξ, ὅπερ μ' ἔσυρε μακράν;
Ἡ εἰς τὴν πατρίαν γῆν μου ἐπιστρέφων θ' ἀπαντήσω
Ἄγνωστος γνωστοῦς, καὶ ζῶσα ἡ ἀγάπη μου νεκράν
Τὴν ἀγάπην των, πτηνά;

Μὴ σιγᾶτε, τὴν σιγὴν σας αἱ ἐμάντευσά, πτηνά μου,
Εἰς τῶν φίλων μου τὰ στήθη ἡ ἀγάπη των δὲν ζῇ!
Ἡς τῶν φίλων μου τὰ χεῖλη ἐμαράνθη τ' ὀνομά μου
Κ' ἐμαράνθ' εἰς τὰς ψυχὰς των καὶ ἡ μνήμη μου μαζὺ...
Μ' ἐλησμόνησαν, πτηνά!

Ἄς μὲ λησμονοῦν! ἂν ὁμῶς πάλιν, ξένοι μου, σᾶς φέρῃ
Εἰς τῆς Ἀττικῆς τὰ νέφη παγεροῦ βορρᾶ πνοῆς,
Εἶπατ' ὅτι δι' ἐκείνους σᾶς ἡρώτων, ὅτι σπαίρει
Ἡ ψυχὴ μου, ὅτι μ' εἶνε ἡ ἀγάπη των ζωή,
Ὅπως σεῖς χαρὰ, πτηνά.

Εἶπατέ τους ὅτι βλέπω εἰς τὰ πνίγοντά με νέφη
Τοῦ πατρίου οὐρανοῦ μου τὴν σινδόνην τὴν γλαυκὴν,
Ὅτι μί' ἀκτὶς ἡλίου φανταστοῦ ἐδῶ μὲ τρέφει,
Ὅτι ζῶ εἰς τὴν ὀμίχλην, ἀναπνέων ἀττικὴν
Ζεφυρίτιδα, πτηνά!

Εἰπατέ τους, . . . πλὴν, πτηνά μου, ἂν ἀντὶ νὰ τοὺς
[εἰπῆτε
Ὅλ' αὐτὰ, εἰς τὰ φαιά σας μ' ἐλαμβάνετε πτερὰ,
Καὶ μ' ἐφέρειτ' ἐκεῖ κάτω, παροδίτην, παροδίται . . .
— Πλὴν πετᾶτε — φεῦ ! ἡ πτέρυξ εἰς διώκει τοῦ
[βορρᾶ . . .

— Κατευόδιον πτηνά.

Ἐρ Γερμανία, τὸ 1864.

3.

ΤΗ: ΗΘΟΠΟΙΩ: ΡΙΣΤΟΡΗ:

Τὸ ὄνομά σου ἤκουον κ' ἐπέτων κατ' ὄνειρους
Εἰς τῆς Γαλλίας τὴν σκηνήν, ψυχὴ ἐνθουσιῶσα, . . .
ὑπνώττων ἔτεινα τὸ οὖς καὶ μ' ἐθελγ' ἡ μελιρροῦς
Τῆς λαλιᾶς σου μουσικὴ σοῦ καὶ τοῦ Τάσσου γλῶσσα!

Τώρα σιγὰ μ' ἐλίκνιζες κ' ὑπνώττων ἐμειδίων,
Ἄλλοτε μία σου κραυγὴ μ' ἐφερ' εἰς τρόμου ζάλην,
Εἰς σου λυγμὸς ἐπάγωνε τὸ αἷμά μου τὸ κρῦον,
Κ' ἐν βλέμμα σου τὰ στήθη μου ἐθέρμαινε καὶ πάλιν.

Μ' Ἀρτέμιδος ἀνάστημα καὶ μὲ μαγίσσης βλέμμα
Ἡρέσκετο ἡ νέα μου ψυχὴ νὰ σ' ἀναπλάττη,
Κ' ἐκόσμει τοὺς βοστρύχους σου μὲ βασιλίσσης σέμμα,
Καὶ τῆς πορφύρας σου δειλὴ τὰ κράσπεδα ἐκράτει !

ὦ ! τέλος σ' εἶδον κ' ἐξυπνος ! ἡ ἀληθὴς ῥιστόρη
Ἐξήλειψε τὰ πλάσματα τοῦ ὕπνου μου τὰ θεῖα,
Καὶ μ' ἐδειξες, ὦ φλογερὰ τῆς Μεσημβρίας κόρη,
Πῶς τῆς πραγματικότητος ἡττᾶτ' ἡ φαντασία.

ὦ, ναί ! δὲν σὲ φαντάζεται οὐδεὶς χωρὶς νὰ σ' ἴδῃ !
Τῶν λόγων σου τὴν μουσικὴν κατέχεις σὺ καὶ μόνη,
Τὴν φλόγα τῶν βλεμμάτων σου σοῦ μόνον τ' ὄμμα
[δίδει
Καὶ εἶνε σοῦ μυστήριον τοῦ στήθους σου οἱ στόνοι !

Πλὴν τίς σεμνὴ ἡγίασε θεὰ τὸ μέτωπόν σου,
Καὶ σ' ἐψιθύρισε σιγὰ ἠθοποιὸς νὰ γείνης;
Τίνος ἡλίου ἐφλεξεν ἀκτὶς τὸν ὀφθαλμόν σου,
Ἀκτὶς, ἥς κατορθοῖς τὸ πῦρ ν' ἀνάπτῃς καὶ νὰ αὐθύνῃς;

ὦ ! ὁ θερμὸς μας ἥλιος, τὸ πῦρ τῆς Μεσημβρίας,
Τοῦ Σοφοκλέους ἡ θεὰ, ἡ μοῦσα τοῦ Σενέκα
Διὰ σφραγίδος ἔχρισαν τὸ μέτωπόν σου θείας
Καὶ σ' ἐκαμαν ἀθάνατον θεάν, θνητὴν γυναῖκα !

ὦ ! τῆς μεγάλῃς ἄλλοτε Ἑλλάδος θεῖα κόρη,
Ἄφες ἐν ἄνθος, προῖόν τῆς νῦν μικρᾶς Ἑλλάδος,
Νὰ σ' ἀναμνήσῃ τὰ γλαυκὰ τῆς μεσημβρίας ὄρη,
Καὶ τὰς μυρτοστεφεῖς πλευρὰς ἰταλικῆς κοιλάδος...

Ἄφες εἰς στέφανος πλεχθεῖς μὲ δάφνην ἑλληνίδα
Νὰ στέψῃ τὴν μελάγχροα ἰταλικὴν σου κόμην,
Ὡς ἄλλοτε ἐστέφοντο μὲ δάφνην ἰταλίδα
Οἱ τῆς Ἑλλάδος τραγωδοὶ εἰς τὴν ἀνθοῦσαν Ῥώμην !

Ὅρνις καὶ σὺ εἰς τοῦ βορρᾶ τὰ νέφη διαβάτις,
Πτηνὸν κ' ἐγὼ παροδικὸν ἐντὸς πυκνῶν συννέφων,
Ἄς ἐνωθῶμεν πρὸς στιγμὴν, σὺ ὡς σεμνὴ θεὰ τις,
Κ' ἐγὼ ὡς ἐνθους λατρευτῆς τὸ μέτωπόν σου στέφων.

Ἐρ Γερμανία, τὸ 1864.

4.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΟΥ.

Ὅποτεν ὀρνιθας φαιδράς τῶν χλιαρῶν αἰθέρων
Διώκῃ κλύδων, εἰς ἀκτὰς ἀζένους παραφέρων
Μακρὰν ἐχθὼν τερπνῶν καὶ μάγων !
Τὴν πτέρυγα πᾶσα μικρὰ ἐξόριστος προταίνει,
Θερμαίνει τὴν πλησίον τῆς, θερμαίνεται κ' ἐκείνη,
Καὶ λησμονεῖ τὸν κύκλω πάγον.

Ἄς ταίνωμεν τὰς πτέρυγας κ' ἡμεῖς, ἀφ' οὗ ἡ τύχη
Ἀπὸ ἡλίου χλιαροῦ μᾶς ὤθησεν εἰς ψύχην,
Ἀπ' οὐρανοῦ φαιδροῦ εἰς νέφη.
Ἄς γίνωσι τὰ στήθη μας μία κοινὴ ἀγκάλη,
Ἀγάπης ἡ καρδία μας μόνον παλμόν ἄς πάλλῃ
Καὶ τ' ὄνειρον πατρίς ἄς τρέφῃ.

5.

ΕΙΣ ΝΕΑΝΙΔΑ.

Μ' ἀγαπᾷς; ἂν μ' ἀγαπᾷς
Διατὶ τὸ σιωπᾷς,
Καλὴ μου κόρη;
Ὁχι; — πλὴν ὁ καστανὸς
Ὁφθαλμός σου εὐμενῶς
Χθὲς μ' ἐθεώρει.

Σ' ἀγαπῶ; ἂν σ' ἀγαπῶ
Διατὶ νὰ τὸ εἰπῶ,
Δὲν ἔχω χεῖλη;
Ὁχι; — Τότε διατὶ
Ἡ ψυχὴ μου σὲ ζητεῖ
Ἀποῦσαν, φίλη;

Μ' ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπῶ,
Σιωπᾷς καὶ σιωπῶ,
Πλὴν δὲν πειράζει !
Θὰ λυθῇ ἡ σιωπὴ
Ὅταν φύγ' ἡ ἐντροπὴ,
Τί μᾶς βιάζει;

6.

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΗ.

Ἦτον ὠραία ὡς ὁ ἔσπερος,
Ἦτον ἄγνῃ ὡς ἡ χιών·
Κατώπτριζ' εἰς τὸ μέγα ὄμμα της
Τὸν πλάσαντα αὐτὴν Θεόν,
Καὶ τὰς ῥοδίνας παρειάς της,
Ἄς ἔτι ἔφαυεν ὁ Πλάστης,
Ἐβρεχε δρόσος πρωϊνὴ·
— Ἦν ἡ πρωτόπλαστος γυνή!

Τὸ ὄμμα της ἐπλάνη ἐκθαμβόν,—
Ἦν ἐκστασις πᾶσα εἰκόν·
Τὸ οὖς της ἠκροῶτο ἀπληστὸν,—
Τὸ πᾶν τῇ ἦτο μαγικόν·
Ἐβλεπεν, ἤκου', ἐμειδία,
Καὶ ἡ παρθένος της καρδία
Ἀπῆντα μὲ χαρᾶς παλμοὺς
Εἰς τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμοὺς.

Τί ἦτο κύκλω της! τί ἄπειρος
Κόσμος ἀνθέων καὶ φωτός!
Ἐκλείε τ' ὄμμα της, τὸ ἠνοιγε...
Ἦν ἀληθὴς ἦν ὑπαρκτός.
Εἰς κρίνα νέα καὶ εἰς ῥόδα
Ἐπάτει τὸν γυμνὸν της πόδα·
Τί εὖσμος ἦν ὁ ἀνθῶν,
Ὡρχίος, δίχως ἀκανθῶν!

Ἐπὶ τὴν κόμην τὴν μετὰξινον
Τῆς παιδικῆς της κεφαλῆς
Ἐπέτα κούφη ἡ χρυσόπτερος
Τοῦ Παραδείσου χρυσαλλίς·
Ἄνθη τῆς ἔρρινον τὰ στέρνα,
Καὶ ἡ μικρά, μικρά της πτέρνα
Ἐβρέχετο εἰς τὸ νερόν,
Ὅπερ ἐφλοίσβιζε περῶν.

Βλέπει, ἀκούει ὅλα κύκλω της,
Θαυμάζει, χαίρει, μειδιᾷ·
Ἀλλ' ἐν διέφυγε τὸ ὄμμα της
Τοῦ σώματός της ἡ σκιά.
Εἶδε τὸν ξένον κόσμον ἤδη,
Χωρὶς τὸν ἴδιον νὰ ἴδῃ...
Δὲν τὸν μαντεύει καὶ—οὐδεὶς
Τῇ εἶπε: Τοῦτο νὰ ἴδῃς!

Μικρὸν ἐνίστε ἀπότολμον
Ἐπέτα ἐπ' αὐτῆς πτηνόν,
Κρίναν ἐνόμιζε τὸν ὠμόν της,
Καὶ τὸν ἐκέντα, τὸν γυμνόν.

Γελῶσα ἔστρεφεν ἐκείνη,
Οὐδὲ τὴν χεῖρα καὶ ἐκίνει...
Ἐβλεπε τ' ὄμμα της, τὸ οὖς
Ἦκουεν, ἐπλανᾷτ' ὁ νοῦς.

Ποῦ ἐπλανᾷτο; Μήπως ἤξευρε;
Κάτι ἐζήτηι — ἄρα τί;
Ὁ νοῦς εἰσίγα, ἡ καρδία της
Ἐλεγε κρύφα τί ζητεῖ. —
Εἰς λίμνης νῶτα γαληναῖα
Ἐκυψε... τί εἰκὼν ὠραία,
Τί νέκ ὄψις, μαγικὴ
Ἐγκατωπτρίζετο ἐκεῖ!

Ἦτο τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις της!
Τὴν ἐθεώρησ' ἐν χαρᾷ,
Κ' εὐγνώμων νὰ θωπεύσῃ ἔκυψε
Τ' ἀντανακλῶντ' αὐτὴν νερά!
Ἐκεῖ, ἀντίκρυ, εἰς τὴν πέραν
Ὀχθὴν, μορφὴν βλέπει δευτέραν...
Πῶς ἡ μορφὴ της ἡ καλὴ
Ἐγείνεν ἑξαφνα διπλῇ;

Τὸ παιδικόν της ὄμμα ὕψωσε
Καὶ εἶδε πέραν — Τί ἀστήρ!
Δὲν εἶδε πλέον ἄλλο κύκλω της,
Ἦν ὁ πρωτόπλαστος ἀνὴρ!
Τὸν βλέπει ἀπληστὸς... τὸν βλέπει...
Ἄλλοῦ τὸ ὄμμα της δὲν τρέπει.
Τότ' ἡ πρωτόπλαστος γυνή
Ἐγείνεν... ἡ σημερινή.

7

ΤΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΑΙΣ.

(Καταλείπων τὰς Ἀθήνας τὸ 1864.)

Ἐφυγον καὶ μ' εἶπον ὅλαι· «Εὐδοῦ», χωρὶς νὰ μ'
Μία μεταξὺ των «Μεῖνε!» [εἶπη
Ἐφυγον, καὶ μ' εἶπον ὅλαι· «ὦ! τοῦ χωρισμοῦ ἡ λύπη
Λύπη διὰ σὲ δὲν εἶνε.»

«Φεύγεις, ἔλεγον, . . τοὺς πάγους μὴ φοβοῦ τῆς Γερ-
«Σὺ ὁ παγεταὺς ἐγκλείων, [μανίας,
«Σὺ ὁ τὴν ψυχρὰν χιόνα τῆς παρθένου σου καρδίας
«Ἀλαζῶν ἐπιδεικνύων.

«Τί λοιπὸν, καρδία ἔτι δὲν εὗρέθη τις ἀξία
«Τῆς ψυχῆς σου νὰ λαλήσῃ;
«Ὅλαι εἰν' ἀνάξιαί σου; δὲν ὑπάρχει οὐδεμία
«Πρὸς τὴν σὴν καρδίαν ἴση;»

Ἀφελείς, ἀγναὶ ὑπάρξεις! Μὲ τοῦ βίου τὰς ἀτμίδας
 Παίξετε φαιδραὶ εἰσέτι,
 Καὶ εἰς ὄνειρα ἐρώτων, εἰς χιμαίρας, εἰς ἐλπίδας
 Φεύγουν τὰ χρυσᾶ σὰς ἔτη...

Σὺς ἀκούει πᾶς λαλούσας, ἀγαπῶσας σὺς λατρεύει,
 Εὐτυχίζει, εὐτυχεῖτε,
 Καὶ εἰς ἐν' ἀγάπης κόκκον, ὅν ἀδάμαντα πιστεύει,
 Ἡ καρδία σὰς ἀρκεῖται.

Πλὴν... δὲν ἔτυχ' εἰς τινά σὰς ἄλλην νὰ καλῇ καρ-
 Καὶ νὰ ἀποκρίνεται ἄλλη; [δίδαν,
 Ν' ἀδιαφορῇ πρὸς φλόγα ἢ καρδία σὰς μυχίαν
 Καὶ πρὸς παγετοὺς νὰ πάλῃ;

Νὰ σιγᾷ καὶ ν' ἀγαπᾶται, ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ σιγῶσι,
 Νὰ γελοῦν ὅπου-ταν κλαίῃ,
 Κ' ἴσως νὰ γελᾷ κ' ἐκείνη, ὅταν δι' αὐτὴν θρηνῶσι,
 Ἀντὶ δάκρυ τῆς νὰ ῥέῃ;

Εὐτυχεῖς ψυχαί! τρυφεῖτε εἰς τοῦ βίου τὰς ἀγκάλας
 Εἰς χλωροὺς τρυφῆς λειμῶνας...
 Μὴ σὰς μέλη ἂν ἀγάπης στερημένοις ζῇ τις τάλας,
 Ὑπὸ πάγου καὶ χιόνος.

Δὲν ζηλοτυπεῖ τὸ πῦρ σὰς; ὦ! τὸ στῆθος τοῦ πρό-
 Ὑπὸ πάγον νὰ κοιμᾶται, [κρίνει
 Καὶ νὰ προσδοκᾷ κ' ἂν φλόγα, ἐνῷ σεῖς σποδὸς νὰ
 Ὅλ' ἡ φλόξ σὰς προσδοκᾷτε! [γείνη

Μὴ δὲν δύνανται ν' ἀνάψουν καὶ αὐτοῦ ποτὲ τὰ στήθη,
 Ὅταν τις σπινθὴρα βάλῃ;
 Δύνανται, ... καὶ ἂν κάμνῃ ἀπὸ σὰς δὲν ἡδυνήθη,
 Ἰσως δυνήθη τις ἄλλη!

8.

ΤΩ ΦΙΛΩ Α * * *

ΖΗΤΟΥΝΤΙ ΣΤΙΧΟΥΣ ΜΟΥ.

Στίχους ζητεῖς τῆς λύρας μου ν' ἀκούσῃ πάλιν θέλει
 Τὸ ἀδελφόν σου οὐ;

Ἡ σιωπὴ τῆς σ' ἐνοχλεῖ, καὶ οὐδὲ κ' ἂν σοὶ μέλει,
 Ἄν ἡ ψυχὴ μου σιωπᾷ, ἐάν κοιμᾷτ' ὁ νοῦς.

Ἔστω λοιπόν· ἐγείρομαι, ἀφοῦ νὰ μ' ἐξεγείρῃς
 Τοῦ ὕπνου μου ποθεῖς,
 Ἀλλ' ἀκουσον τί ἔδλεπον νὰ σ' εἶπω ἐν ὀνείροις, ...
 Ζηλοτυπῶν τὸν ὕπνον μου καὶ σὺ θὰ κοιμηθῇς.

Εἶνε πικρὸς, ὦ φίλε μου, ὁ ἀληθὴς μας βίος,
 Γλυκὺς εἶν' ὁ ψευδής·
 Εὐδαίμων ὅστις κοιμηθεὶς κοιμᾶται αἰωνίως,
 Καὶ ζῇ μὲ μόνον ὄνειρα... — Κοιμήσου νὰ ἰδῇς!

Κοιμήσου, τὸ ἀνάληπτον νὰ λησμονήσῃς πλῆθος
 Τὸ κύκλω μας βομβοῦν,
 Τὸ θῆον ἐπὶ τοὺς βομboὺς τοῦ Μαρωνᾶ εὐθύως,
 Τὸ κλίνον γόν' εἰς τὸν χρυσοῦν τῶν Ἰουδαίων βοῦν!

Κοιμήσου νὰ ὀνειρευθῇς ἀκροατῶν ἐκθάμβων
 Ὁμήγουριν πολλὴν,
 Νὰ μεθυσθῇς εὐφημιῶν, ν' ἀκροασθῇς θριάμβων,
 Στέμμα χλωρὸν νὰ αἰσθανθῇς περὶ τὴν κεφαλὴν.

Νὰ γείνη ἄθλόν σου γλυκὺ τῶν νέων ἢ μυρσίνη,
 Τῆς κόρης ὁ παλμός,
 Εἰς τὴν φωνὴν σου νὰ σεισθοῦν τὰ ἄλκιμά των σμήνη,
 Νὰ ὑγρανθῇ ὁ καστάνος ἐκείνης ὀφθαλμός!

Κοιμήσου, κύκλω σου πυκνά, φρυάσσοντα τὰ πλήθη
 Ν' ἀκούσῃς ἀλαζών, ...
 Κοιμήσου, τὴν ἀξίαν σου νὰ ἐννοήσῃς, — ζῆθι,
 Ζῆθι κοιμώμενος, παρὰ ν' ἀποκοιμᾶσαι ζῶν.

Καὶ μήποτε τὸ ὄμμα σου εἰς φῶς ἀνοίξῃς πάλιν.
 Αἰώνια κοιμοῦ,
 Κ' εἰς τῶν χρυσῶν ὀνείρων σου τὴν μαλακὴν ἀγκάλην
 Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν λησμονήσον· — ἢ μάλλον ἐνθυμοῦ,

Ναί, ἐνθυμοῦ, εἰς τίνων οὐς τὰ ἄσμετά της στέλλει
 Ἡ νέκ σου ψυχὴ,
 Ὅποια κύκλω σου βομβεῖ ἀκροατῶν ἀγέλη,
 Εἰς τίνων στήθ' ἡ μυστικὴ φωνὴ σου ἀντηχεῖ!

— Εἰς οὐδενός, Ἀλέξανδρε! — Ἐάν τὸ στῆθος πάλῃ
 Ὀλίγων ἀδελφῶν,
 Ἴν ἀκροᾷτ' ὁ εἰς δειλός, ἐνῷ ὁ ἄλλος ψάλλει,
 Τὸ πλῆθος ὅμως, τὸ κοινόν, εἶνε κοινὸν κωφόν!

Καὶ ἂν πρὸς τὴν φωνὴν ἡμῶν ἐνίστε τὰ ὦτα
 Στρέφῃ ἀλλόφρων τίς,
 Ἀκούει δυσανασχετῶν τὰ ἔπη μας τὰ πρῶτα,
 Καὶ λέγει μ' ἐν μειδίαμα· — « Ἄ εἶνε ποιητής! »

Εἴμεθα! πλὴν ἀφοῦ κάνεις, κάνεις δὲν μᾶς ἀκούει,
 ὦ! κ' ἐξ ἡμῶν οὐδεὶς
 Τὴν λύραν τοῦ ἐμπρὸς κωφῶν ἀκροατῶν μὴ κροῖῃ!
 Καθ' ὕπνους μᾶς ἀκούουσι — Κοιμήσου νὰ ἰδῇς!

9.

Η ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

« Εἴμαι γραῖα· τί πειράζει;
 Εἴμ' ἐπαίτις, τί σὰς μέλει;
 Τὴν σοφίαν μου πωλῶ!

Τίς ἐξ ὧλων σας διστάζει ;
Τίς νὰ δοκιμάσῃ θέλει
Ἄν ἀλήθειαν λαλῶ ; »

Εἰς ὁδοῦ προχθῆς γωνίαν ἐκραζέ τις ῥακενδύτης,
Τὸ ἐπάγγελμα ἐπαῖτις, τὴν ἀξίωσιν προφήτης !

Καὶ τῇ ἔτεινον τὴν χεῖρα
Κύκλω της οἱ ἀδερφίται,
Καὶ ἡρώτα πᾶς ἀργῶς,
Ἄν τὸν εὖνοεῖ ἡ μοῖρα,
Ἄν ἐρᾶται, ἂν φθονεῖται,
Ἄν . . . θὰ γείνη ὑπουργός.

Καὶ ἡγόραζ' εὐτυχίαν καὶ χαρὰν πᾶς ἀδερφίτης
Καὶ ἀντὶ λεπτοῦ ἐπώλει ἀληθείας ἡ προφήτης.

Εἰς τὴν χεῖρά του προτάσσει·
« Ἄ ! τὸν λέγει, τόρα πλέον
Κατὰ τὰς βουλευτικὰς
Ἐκλογὰς δὲν θὰ σὲ φθάσῃ
Ἀνυπάρκτων ἐκλογέων
Μία μόνη δωδεκάς. »

Κ' ἔφυγε σιγῶν εἰς πρῶτην νομοθέτης, νῦν πολίτης,
Καὶ οὐδὲ λεπτόν του εἶδεν ἡ ταλαίπωρος προφήτης.

« Ποιητά μου ! αἰ ! ποῦ τρέχεις ;
Λέγ' εἰς ἄλλον, νὰ μοῦ ζήσης,
Τὰς χιλιάς μὴ ζητῇς·
Στείλε δράματα ἂν ἔχῃς,
Ὅχι λυρικός ποιήσεις,
Καὶ θὰ γείνης νικητής ! »

Πλὴν σαρδώνειον κηγχάσας ἔφυγεν ὁ παροδίτης,
Καὶ μὲ γέλωτας καὶ μόνον ἐπληρώθη ἡ προφήτης.

« Τί σ' ἀφῆκε, λέγ' εἰς τοῦτον,
Ἡ Εὐρώπη, νεανία ;
ὦ ! ἀνάστημα κομψόν,
Πίλων, φορεμάτων πλουτόν,
Ποικιλόσχημα ῥαβδία

Καὶ τὸ τάγμα τῶν γαμψῶν
Καὶ ὀξέων σου ἐνύχων· καὶ ἀκόμη . . — ὦ ! μὴ φρίτ-
[της . . . »

Ἀλλ' ὁ νέος εἶχε φύγει κ' ἐσιώπησ' ἡ προφήτης.

« Ἄ ! φιλτάτη ! δὲν σοῦ εἶπον,
Λέγ' εἰς ἄλλον, μὴ βραδύνῃς,
Κ' ἡ νεότης προχωρεῖ ;
Χεῖρα ἤθελες περιγλήπων
Καὶ δὲν σ' ἔμελε ν' ἀφίνης
Νὰ πετῶσιν οἱ καιροί !

Νέαν θὰ σ' ἐζήτη νεός, γραῖαν σὲ ζητεῖ πρεσβύτης ; »
Πλὴν δὲν ἤκουσεν ἐκείνη τί τῆς ἔλεγ' ἡ προφήτης.

« Δημοσιογράφος εἶσαι,
Λέγ' εἰς ἓνα, κ' ἔχεις μόλις
Δεκαπέντε συνδρομὰς·
Τί καλὰ ἂν ἐνθυμῇσαι,
Ὅτε ἤρχες καὶ ἐπώλεις
Θέσεις, χάριτας, τιμὰς ! . .

Τόρα εἰς τοὺς καπνοπώλας τὴν ἀλήθειαν κηρύττεις
Καί . . . » — Πλὴν πάλιν εἰς τὸ μέσον ἔμειν' ἡ πτωχὴ
[προφήτης.

« Δὲν διώρθωσες ἀκόμη,
Λέγ' εἰς ἄλλον, τὸ σπαθίσου,
Ἄρη μου μὲ τὰ πτερά ;
Ἄφοῦ ὅλοι μας οἱ δρόμοι,
Βλέπεις, ὤμοσαν ἐξ ἴσου

Νὰ τοῦ τρώγουν τὴν οὐρά ; »
Πλὴν ἐν ῥάπισμα ἐδέχθη αἴφνης ἡ ῥικνὴ μορφή της,
Κ' ἐπληρώθη ἀναλόγως τοῦ πελάτου ἡ προφήτης.

« Τί τὴν σβοῦράν σου ἀφίνεις,
Λέγ' εἰς νήπιον ἀνδρίζον,
Καὶ προβάλλεις συγγραφεύς ;
Ἦθελες, λοιπόν, νὰ γείνης
Σὺ, τροφοῦ εἰσέτι χρήζων,
Ἄλλων νοερὸς τροφεύς,

Καὶ τὸ θέμα σου τυπόνων νὰ φανῇ σοφὸς ἀπήτεις ; »
Πλὴν δὲν ἤκουσε τὸν παιῖδα ν' ἀπαντήσῃ ἡ προφήτης.

Ἐστελλε καὶ τὴν ἡρώτων
Τοὺς ἀργούς της ὅλ' ἡ πόλις
Κ' ἔτρεχον ὅσοι πιστοί,
Πλὴν τῆς χρησμοῦ τῶν πρώτων
Λόγων ἠκροῶντο μόλις
Κ' ἔφευγον ὀργῆς μεστοί.

Πῶς τῆς μνήμης της ἐκείνη ἡ ἀπέραντος εὐρύτης
Τὴν ἀπήλαττε μαντείας, ἂν κ' ἐλέγετο προφήτης !

Ἐφευγε πᾶς διαβάτης,
Τὴν συνέχειαν μὴ θέλων,
Τὴν μαντείαν μὴ ποθῶν,
Καὶ ἡ γλῶσσα ἡ πικρά της
Δὲν ἐμάντευε τὸ μέλλον
Λέγουσα τὸ παρελθόν.

Σιωπὴ ἡ γέλως ἦτο μόνη πάντοτ' ἀμοιβή της
Κ' ἐπληρόνετο ἀξίως τῆς μαντείας ἡ προφήτης.

Ἀπ' ἐκεῖ περῶν, — « ὦ ! εὖγε !
Ἐκραξά, ἐκ γλώσσης φίλης
Θέλω καὶ ἐγὼ χρησμόν ! »
— « Ὅχι, μ' εἶπε, φεῦγε, φεῦγε !

Ὅ,τι σ' εἶπω, σὺ θὰ σταίλῃς

Εἰς τὸν διαγωνισμόν!

Καὶ σιγήσατα, ἤρνηθη νὰ μαντεύσῃ ἡ φωνὴ της,
Τὴν μαντεῖν της τὴν μόνην ἀφοῦ εἶπεν ἡ προφήτις.

10.

ΤΩ ΜΟΥΣΙΚΩ ΒΑΓΝΕΡ (*)

(Μετὰ δίωρον ἀκρόασιν μουσικῆς του).

Μὲ τὸν Θεόν! ἂν μουσικὴ ὁ πᾶνταγος καλῆται,
Ἄν ἡ παράφωνος μιγὴ ἄλλοπροσάλλων κρότων
ὥς ἁρμονία σήμερον τερπνὴ χειροκροτῆται,
Πρὸς ἅγιον μαρτύριον τῶν δυστυχῶν μας ὧτων,
Ἄν τῶν γαλῶν αἱ μουσικαὶ κραυγαὶ εἰς τοὺς ὀρόφους
Πρόκειται νὰ διαδεχθοῦν μὲ γρυλλισμοὺς καὶ ψόφους
Τῆς μελωδίας τὴν φωνήν, τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγγέλων,
Καὶ μουσικὴ νὰ βαπτισθῇ ἡ ἄλλως ἀηδία, . . .
Ὡ! τότε ἄς λείψῃ ἡ μουσικὴ, θὰ κράξω, μὲ τὸν Δία,
(Συγγνώμης σὰς παρακαλῶ ὁ ὄρκος μου ἄς τύχῃ
Εἶνε εἰδωλολατρικὸς, πλὴν τὸ ζητοῦν οἱ στίχοι)
Εἰς τὸν διάβολον αὐτὴν καὶ τὰς κραυγὰς της ἐλλων.
Διότι—τέλος—κάλλιον τὰ ὦτά μου νὰ ἔχω,
Πικρὰ κωφὸς βαγνεριστὴς τὰς ἀγυῖας νὰ τρέχω!
—Πλὴν, Βάγνερ, τί σοὶ ἔπταισε τὸ δυστυχές μας
[γένος,

Εἰς τί τῶν ἀγαθῶν βροτῶν ἡμάρτησαν τὰ πλήθη,
Κ' ἔχυσες κατ' αὐτῶν βαρὺ τὸ μουσικόν σου μένος,
Καὶ ἡ σοφὴ σου κεφαλὴ πικρὰ ἐξεδικήθη;
Εἰς τί ἐν παραδείγματι, ἐγὼ, ἀθῶος ξένος,
Ἐπταῖσα καὶ τὸ δυστυχές οὗς μου ἐτιμωρήθη,
Ἀντὶ τῶν δεκαπέντε μου ὠραίων γροσικίων,
Ὡν αἱ ἐπάργυροι μορφαὶ γλυκὺ μοι ἐμειδίαν,
Ν' ἀκούσῃ δύο συνεχεῖς ἀτελευτήτους ὥρες
Τῆς σεβαστῆς σου κεφαλῆς τὰς μουσικὰς πληθώρας,
Καὶ μουσικὴν τοῦ μέλλοντος, ἀφοῦ,—ὦ θεῖα δίκη!
Τὸ δυστυχές μου ἔτι οὗς εἰς τὸ παρὸν ἀνήκει;
Γράφεις, ὡς λέγεις, μουσικὴν διὰ τὸ μέλλον μόνον.
Πλὴν τότε θάψε τὸν λοιπὸν, κρύψε τῶν παραφῶνων
Ἀρμονιῶν σου τὰ μακρὰ ἀπέραντα βιβλία,
Καὶ, ἂν ποτ' ἀναζήσῃ καὶ εὐρωσιν ὧτια
Ἐκφυλλισθέντα ἐντελῶς καὶ πρὸς τὸ μέλος ξένα,
Ἡ κῶν μὲ τύμπανον τραχὺ καλῶς ὠχυρωμένα,
Ἄς ζήσουν, ἄς εὐφημισθοῦν—δὲν θὰ τ' ἀκούουν τότε
Ὅσοι τῆς ἁρμονίας σου δὲν εἶνε θιασῶται.

(*) Ρίχ. Βάγνερ, γνωστὸς μουσικὸς τῆς Γερμανίας, θελήσας
νὰ ἐξοστρακίσῃ τὴν μελωδίαν ἐκ τῆς δραματικῆς μουσικῆς. Τὴν
μουσικὴν τοῦ ὠνόμασε μένος τοῦ μουσικῆν τοῦ μέλλοντος.

ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνέχ. Ἰδ. φυλλ. 385, 386 καὶ 387.)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ΣΑΒΙΝΥ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ἀναγινώσκουσα μετ' ἀλλοφροσύνης.

Καλὴ σπέρα, κόρη. Θέλετε τσαῖ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν πίνω ποτέ.

(Κάθηται καὶ παρατηρεῖ περὶ ἐαυτήν).

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἦτο εὐχάριστος αὐτὸς ὁ χορὸς;

ΣΑΒΙΝΥ.

Μέτριος. Δὲν ἤσθε;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εὐγενικὴ ἐρώτησις. Ὅχι, δὲν ἤμην, ἀλλ' ἔστειλα
τὴν Ματθίλδαν, τὴν ὁποίαν φαίνεται ζητοῦντα τὰ
βλέμματά σας.

ΣΑΒΙΝΥ.

Παίξετε, καθὼς βλέπω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πῶς εἶπατε; Σᾶς ζητῶ συγγνώμην. ἔχω ἐν ἔρῳ
μιας Ἐπιθεωρήσεως τὸ ὁποῖον μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ.
(Σιγῇ. Ὁ Σαβινὺ, ἀνίσχυος, ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀληθῶς ἡ Ματθίλδη εἶναι εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Βεβαίως· βλέπετε ὅτι τὴν περιμένω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Παράδοξον! δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ὅτε τῇ ἐπρόκειτο
να τοῦτο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πιθανῶς ἥλλαξε γνώμην.

ΣΑΒΙΝΥ.

Διατὶ δὲν ὑπῆγε μαζὶ σὺς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Διότι ἐβαρυνόμην.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καὶ ὑπῆγε χωρὶς ἅμαξαν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι, τῇ ἐδάνεισα τὴν εἰδικήν μου. Ἀνεγνώσατε
αὐτὸ, κύριε Σαβινὺ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ποῖον;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν τῶν δύο Κόσμων, ἐν ἔρ-
ῳ ὠραιότατον τῆς Κυρίας Σάνδ περὶ οὐραγγου-
τάγγων.

ΣΑΒΙΝΥ.

Περὶ; . . .